

[Kirsten Madsen]

tralforeningen af Hotelværter og Restauratører i Danmark ved landsformand Peder Thomsen?»

Begrundelse

Ministeren har ikke kunnet oplyse det forventede provenu som følge af bekendtgørelsen, ej heller hvor stor en del af levnedsmiddelkontrollens ressourcer der bliver brugt på hotel- og restaurationsbranchen.

Centralforeningen har i dagspressen konstateret, at der bl.a. ikke hersker enighed om bekendtgørelsen i Kommunernes Landsforening og blandt levnedsmiddelkontroldenhederne, og det er derfor sandsynligvis hotel- og restaurationsbranchen, der er med til at finansiere indrømmelser, som ministeren har givet andre brancher. Ifølge Centralforeningens beregninger skal hotel- og restaurationsbranchen erlægge ca. 100 mio. kr. til levnedsmiddelkontrollen, og der er i 1988 budgetteret med en udgift på 143 mio. kr. til kontrol og tilsyn af samtlige brancher under levnedsmiddeloven.

Således er der peget på, at såvel kommuner som embedsmænd under Sundhedsministeriet er kritiske over for bekendtgørelsen: Sydals og Dianalund Kommuner har i artikler i henholdsvis Jydske-Vestkysten (Sønderborg) og Sjællands Tidende reageret over for afgiften. Direktør Søren Højmark fra Levnedsmiddelkontrollen i København har i Politiken ligeledes udtalt sig kritisk over for afgiften.

Centralforeningen peger på, at en ensartet afgift uanset virksomhedsstørrelse og forbrug af levnedsmiddelkontrol er helt uacceptabel, konkurrenceforvridende og i strid med almindelige forvaltningsprincipper, når det gælder brugerbetaling.

En brugerbetaling må af indlysende årsager indrettes efter det faktiske forbrug og efter almindelige satser. Der er her tale om timelønninger på skønmæssigt mellem 16.000 og 18.000 kr.

Hotel- og restaurationsbranchen er indstillet på egentlig brugerbetaling enten gennem et samarbejde med Sundhedsministeriet og de offentlige levnedsmiddelkontroldenheder eller ved andre anerkendte private kontroldenheder.

På denne baggrund virker det ejendommeligt, at ministeren har nægtet forhandling.

Svar (10/3 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har den 25. februar 1992 haft en grundig drøftelse med Centralforeningen af Hotelværter og Restauratører i Danmark. Foreningens landsformand fremførte her sine synspunkter om gebyrer for levnedsmiddelkontrol, og jeg havde lejlighed til at redegøre for principperne bag Folketingets vedtagelse af lov nr. 220 af 10. april 1991 om gebyrernes indførelse og ministeriets administrative gennemførelse af loven, jf. i øvrigt min besvarelse af 26. februar 1992 på spørgsmål nr. S 514 stillet af medlem af Folketinget Kim Behnke (FP).

På mødet oplyste landsformanden, at Centralforeningen har iværksat en undersøgelse blandt sine medlemmer om brugen af Levnedsmiddelkontrollens ydelser i 1991, idet foreningen finder, at branchens andel af de samlede gebyrer er større end de faktiske kontrolomkostninger.

Ministeriet vil naturligvis grundigt vurdere resultaterne af en sådan undersøgelse, herunder anmode de kommunale tilsynsmyndigheder om en udtalelse, idet der – som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 514 – for en virksomhedsgruppe set under ét skal være en rimelig sammenhæng mellem betaling og kontrolbehov. Såfremt det mod forventning skulle vise sig, at der kan konstateres væsentlige afvigelser mellem den vejledende tilsynsfrekvens, der har ligget til grund ved gebyrernes fastsættelse, og den faktisk udførte kontrol, må det overvejes, hvorvidt der er anledning til at indskærpe tilsynsforpligtelsen eller eventuelt til justering af de eksisterende vejledninger og gebyrsatser.

Samtidig skal jeg for god ordens skyld bemærke, at det naturligvis ikke er forudsat, at restaurationsområdet samlet skal betale 100 mio. kr. som anført i begrundelsen for spørgsmålet. Skulle en betaling i denne størrelsesorden – helt mod forventning – blive tilfældet, vil gebyrerne selvsagt blive justeret.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at, at Centralforeningen i sommeren 1991 afgav en udtalelse i forbindelse med en høring over et udkast til bekendtgørelse, og at der på nogle – men selvsagt ikke alle – punkter viste sig mulighed for at imødekomme foreningens synspunkter. Som jeg tidligere i brev af 3. januar 1992 har oplyst over for Centralforeningen, fandt der således i den endelige bekendtgørelse bl.a. en reduktion